

Llucià González Viza neix a Mataró el 1946 i viu a Argentona, a l'altre costat del Parc Natural del Montnegre i el Corredor. El 1996 comença a fer exposicions individuals (Mataró). També n'ha fet a Argentona i Granollers (1997), Vilassar de Dalt (1999), Girona (2000), Mataró (2002), Cabrera de Mar (2004), Barcelona i Argentona (2006) o Barcelona i Sant Andreu de Llavaneres (2010). Ha participat en diverses exposicions col·lectives a Mataró, Barcelona, Sevilla (1999), Santander (2002), Estrasburg (2003 i 2004), Knocke (Bèlgica, 2006), per citar-ne algunes.

De 1999 són les seves primeres escultures públiques (Pallejà, Mataró, Granollers). Més endavant en fa per Granollers i Pals (2001); Mataró i Badalona (Institut Guttman, 2002); Granollers i Badalona (Institut Guttman, 2003); Cabrera de Mar (2004); Cassà de la Selva (2005) i Mataró (2008), entre d'altres. El 2001 construeix l'escultura *Parelles* a Corea del Sud i hi ha obres seves a la col·lecció d'escultura de la prestigiosa Fundació Vila Casas, a Can Mario de Palafrugell.

La Rectoria Vella
Parc de la Rectoria Vella, s/n
08470 Sant Celoni
Tel. 93 864 12 13

Inauguració

Dissabte 13 d'abril a les 7 del vespre

Visita comentada

A càrrec de Llucià González
- dissabte 11 de maig a les 6 de la tarda

Horari

Dijous, divendres i dissabtes
de 5 a 8 del vespre

Diumenges i festius de 2/4 de 12 a 2/4
de 2 del migdia i de 5 a 8 del vespre

EXPOSICIÓ

FORJANT L'ESPAI

Escultures de Llucià González

13 d'abril - 26 de maig 2013
Rectoria Vella - Sant Celoni

Inauguració: dissabte 13 d'abril a les 7 del vespre

Llucià González

Forjant l'espai

Llucià González estableix el seu idioma plàstic recolzat en els seus sentits primerencs d'ofici i intuïció, tal com la crítica Maria Lluïsa Borràs els definia en començar la seva carrera. Amb el temps hi ha sabut afegir un bon gruix d'altres virtuts: una gran capacitat de treball, la constància, una certa tossudesa en fer realitat els seus pensaments plàstics i, principalment, la de saber i voler escoltar i veure, tot passant les descobertes pel sedàs personal d'una anàlisi estricta i meditada.

Un ofici, el de ferrer, forjador, metal·lista o digueu-li com vulgueu, del que se sent tan orgullós com ho han estat altres artistes del mateix ram, encapçalats per Chillida. Una tècnica apresada i dominada en l'artesanat, modelada en la seva cara industrial, i elevada molt per damunt del caduc concepte d'art aplicada. Una tècnica que li ha permès explorar indrets inabastables per a altres creadors, en la recerca d'uns límits que semblen trencar les lleis de la física, l'equilibri i el moviment. Una tècnica que ha evolucionat de manera constant millorant les prestacions, cercant noves possibilitats, no tan sols en formes i conceptes, sinó també en acabats, imprimacions, textures, en la recerca del punt exacte i més adient per a cada cas i per a cada intenció.

Coneixedor del màxim de les possibilitats que la tècnica li ofereix, Llucià les esgota aconseguint uns treballs impol·luts en la perfecció, però sense que la fredor de la tècnica no domini, ni tan sols s'acosti, a la calor de l'esperit comunicatiu que la peça ens ofereix. Aquesta exposició n'és una clara evidència. Des de les peces de petit format, més intimistes si es vol, fins a les obres de caire públic i monumental: en totes elles és la

potència del resultat, la sensibilitat del treball o la seva magnificència, segons els casos, la que comunica l'espectador deixant la tècnica, tal com cal, com a element bàsic, però accessori.

Unes peces que tenen en el buit l'essència i l'existència. Un buit aconseguit en la modulació del material tot forjant espais. Uns materials direccionats envers la contradicció màxima d'aconseguir de manera subtil i mitjançant les formes, un sentit de gracilitat, ritme i moviment, quan són en si mateixos, signes del contrari. Unes obres que encara que a vegades mantenen un deix figuratiu o, si més no, unes certes referències identificatives, evolucionen envers l'abstracció, però no en el camí d'una abstracció indefinida i sí en aquella abstracció dels records, de què parlava Klee.

Unes peces posseïdores d'una energia especial, captadores en la poètica del concepte chillidià, segons el qual tot pla és sempre revirat. El plec de les obres modula l'espai, acotant-lo i marcant el camí de la intenció del creador que es fa avinent en cada punt, en cada racó, en cada vibrant i impossible equilibri, fent realitat el que sembla màgic encontre entre la perfecció de la tècnica i la sensibilitat poètica del creador.

Llucià González, un escultor que avança desfermat en la seva aposta creativa, amb la tècnica per fer camí; sempre disposat a seguir forjant l'espai, amb l'empremta del record de l'òxid i el foc, conscient que cada cop de martell és una firma, la que certifica la qualitat del seu art.

Pere Pascual

